

NR. 2

-HUGINN-

2. ARG.

MUGINN

TIDSSKRIFT FOR NORSKE STUDENTER

NR. 2

OSLO — MARS 1942

2. ÅRG.

1ste februar.

Så ble da jøssingenes landsforrederske ønske og plan gjort til skamme. Norge ble ikke protektorat, men etter en suveren stat!

Det var ikke Quisling og NS som hadde fått noen tidsfrist her, men det var det norske folket. Gjennom en ubetenkomsom, arrogant innstilling overfor Tyskland, og med en dårlig og håpløs krig, hadde vårt folk gitt inntrykk av ikke lenger å være ubevisst og bevisst bundet til sin fortid og sin rase, og hadde tilsynelatende fundet seg en vei: Under gangen, dødens om folk i den germaniske folkeverden.

Men likevel — Vidkun Quislings, og dermed Nasjonal Samlings tro og visshet var at dette folket ikke hadde tapt kontakten med seg selv, sitt blod, sin fortid og framtid. — Det manglet bare opplysning.

Og det holdt stikk! Det norske folk fant seg selv — og dermed friheten. Vi viste vi var mange nok som begrep tidens tale, og fant Norges vei i Nasjonal Samlings vei. Oss selv kan vi takke for dette, — men mer enn noen annen takker vi vår Fører.

De som har stått med ham og nær ham i kampens mange år, de vet hva han har gitt og ofret for Norge. Hans ubestikkelige rettsinn og fanatiske tro på og kjærlighet til sitt folk,

har bundet oss i evig troskap til ham. Vi har sett ham på seirens dager, stille, sikker og sterkt — der han bød oss stadig nye og større oppgaver. Vi har sett ham på de mange nederlags dager, like stille, sikker og sterkt. Gjennom nederlag til seier! Utholdenhets og vilje har i sannhet vært hans og hans bevegelseres stenete vei.

Den glede og stolthet vi i dag føler kan ikke uttrykkes i ord. Vi føler den i oppfyllelsen av vår plikt, vi minnes den stadig fra årene som gikk. Vi følte det den gangen vi sto 30 mann og grov i myra, krummet de unge ryggene — vi følte det på de mange møtene, i laget, på bygda, i gymnasisamfunnet, på torget, — vi følte det da vanskene tåret seg uovervinnelig opp foran oss — da var han plutselig midt bland oss. Stille, nesten beskjeden, sikker og sterkt sto han der, tok hver av oss i hånden. Husket oss siden. Da forsvarer vanskene, da kom sikkerheten, seiersviljen. Da tendtes i unggutten en uutslokhelig ild: Denne mannen skal jeg tjene til min død.

Så sværger vi, det norske folk, på nytt i dag og alle dager: Vi skal holde ut, dyktiggjøre oss for fremtiden, være tro og ørlige. Din vei er vår vei!

BØKER

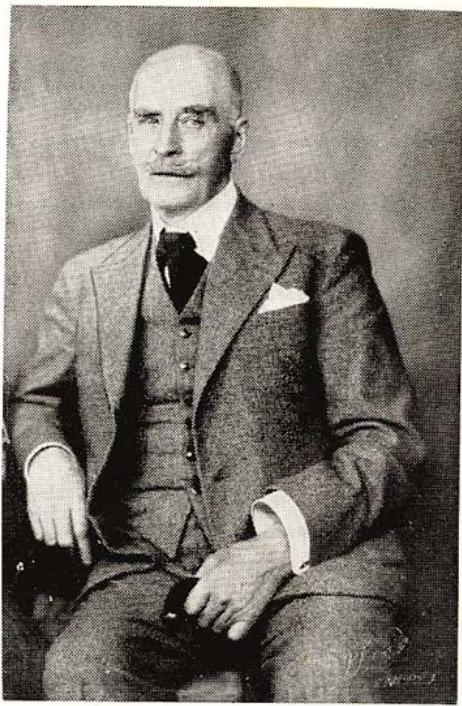
om

DEN NYE TIDS IDEOLOGI

Hitler, Adolf	Min Kamp I/II	hf. kr. 22.00	ib. kr. 26.00
Quisling, Vidkun	Quisling har sagt I	< < 4.90	< < 6.50
— —	Quisling har sagt II	< < 5.30	< < 6.90
Aall, Herman Harris	For Norges frihet og selvstendig- het	< < 5.30	< < 6.90
— —	Norges politiske nyreising	< < 9.00	< < 11.00
Aamundsen, Th. R.	Er Norge et fritt land?	< < 3.75	
Bakke, Jørgen	Reisingen av den norske skibs- byggingsindustri		< 5.50
Balg, F.	Skolen og tiden		< 1.80
— —	«Vi stoler på England»		< 1.50
Boller, Hans Hermann	Quo vadis America?		< 6.30
Boyer, Irgens, Bjørnson	Et folk uten håndverk		< 3.50
Elmer, Wilhelm	Til vår egen stamme	< < 1.80	
Feyling, Sigmund	Peter reiser jorden rundt		< 4.80
— —	Stat og kirke		< 3.00
Fretheim, J. O., m. fl.	Liv og lære		< 1.20
Gundelach, Kristen	Landet gir oss mer enn vi visste		< 2.80
— —	Vaktskifte i kunstlivet		< 2.20
Halvorsen, Finn	I mellomtiden, poesi og prosa		< 7.70
Hjelin, L.	Tyske diktere	< < 9.00	< < 11.00
Krieger, Arnold	Bolsjevismen		< 2.20
Lange, Øyvin	Hendrik Botha, en frihetshelt	< < 9.00	< < 11.00
Lunde, Gulbrand	Krigen som vekket Norge	< < 5.80	
Mejdal, Ester	Kampen for Norge	< < 9.00	< < 11.00
Monrad, Cally	Boken om mor	< < 8.50	< < 10.00
Muthesius, Volkmar	Gjenklang, dikt		< 5.30
Norges Idrettsforbund	Stormakten Stål		< 3.30
NS Sangbok	Fri-idrettens teknikk		< 1.00
Pensa, Mario	Fascismens historie	< < 7.50	< < 9.00
Paaske, Bertel	Standard norsk skiteknikk		< 5.00
Rolfsen, Jens	Opptakten til 9. april	< < 0.60	
Saxlund, Sigurd	Ritase og kultur		< 2.90
Tysklands stemme		< < 9.00	< < 11.00
Winschuh, Josef	Oppbygningen av det nye Europa		< 3.80
Zwigmeyer, Dagfinn	Nordlandssanger		< 4.70
Zwigmeyer, Ludvig Daae	Under livets tre, salmer og dikt		< 5.30
Zischka, Anton	Krigen om oljen	< < 11.00	< < 12.75
Østrem, Sigurd	Retten og næringsslivet		< 2.40

GUNNAR STENERSEN

*„Jeg bier på at våre studenter
skal storme frem og være med“*

sier vår store åndshøvding KNUT HAMSUN

Knut Hamsun er blitt spurtt om han hadde tid å skrive noen ord til et norsk-tysk studenthefte. Hans svar offentlig gjøres herved også i Huginn:

Jo, om jeg har Tid? Ingen har saa god Tid som jeg nu, jeg går bare og bier på noget.

Det er jo ikke Smaatteri det som gaar for sig i Livet nu, og jeg bier paa at vaare Studenter skal storme frem og være med.

Hvad er den norske Student blit til? Jeg læser at selv egyptiske Studenter reiser sig i Masse og blør for sit land — de norske har mere beskjedne Interesser. For nogen Aar siden gik de Mand av Huse med sine Underskrifter for at en tysk Landsforræder skulde faa Nobels Fredspris. De gik sammen med Tranmæl, Fredrik Stang, Mowinchel og Koht og den Slags. Siden har ikke de norske Studenter vist sig oftentlig.

I over to Aar har det nu vært talt og skrevet og demonstrert og bevist hvad Nasjonal Samling er for vaart land og hvad vi har at gjøre for at bli med som et frit og gjenreist Folk i Europas Nyordning — har det kaldt de norske Studenter frem? Har

de forstaat at vi er traadt ind i en ny Tidsalder, og er gaat ut for at sprede Kundskap herom? Egypten og Norge har idag fælles Fiende, de egyptiske Studenter har for længe siden møtt op paa sin Front.

Skulde det være helt spilt paa vaare Studenter det som Ministerpresident Quisling og alle vaare Ministre nu har dunket ind i vaare Hoder i aarvis? Har de ikke hørt en Forelæsning eller støtt paa et af de talrike Skrifter av Herman Harris Aall? Manden er Professor ved Universitetet, med en uhyre Lærdom, med den fornemme og rene Personlighet, med det overlegne Kjendskap til Politik, Folkeret og Samfundsordning som han har dyrket et helt Liv.

Hvad om Studentene endelig slaar Horderne op og lytter! Den nye Tid er over os, vi kan opgi at vente den gamle tilbake. Ingen Bolsheviker paa den østlige Front og ingen Yankee'er paa den vestlige Halvkule kan redde den gamle Tid i Europa. Hvad om Studentene nu indser dette en Dag! Jeg gaar og bier.

8.2.42.

Knut Hamsun.

Germanias stemme:

GERMANSK

ARV

Det demokratiske «man» har kalt det blind og tankeløs forherligelse av sagatidens barske og strenge krigsliv med hevn og villskap, når den nasjonalsosialistiske lære på avgjørende punkter har sikt sitt idémessige utspring i denne tiden.

Vi akter aldri å polemisere med noe «man» om dette, fordi en slik «innvending» mot vår lære vesentlig skriver seg fra de «intellektuelles» side, ifølge hvis egne «lovers» enhver sak alltid kan og helst hør sees på og forsvares fra minst 2 sider, hvilket i hvert fall skulle gi oss den trøst at vi har de «intellektuelles» alminnelige respekt, siden vi også har vårt syn på saken

fordi nordmennene har lært å tro mer av vane enn av overbevisning (NS's 9-årige kamp plus en håpløs krig måtte til for å vekke et tilstrekkelig antall nordmenn til at land og folk etter fikk friheten!),

og fordi det nå en gang ble vår lære representert ved NS som heretter bestemmer utviklingen her på berget, for så vidt som det ble oss til del, for fremtiden å gi nordmennene deres — væner.

Dette er livets hårde virkelighet: den sterkeste seirer.

Derfor akter vi aldri å drive noen som helst

*Ikke
misforstått humanisme
eller
syk internasjonalisme*

slags dikkedarer med noe «man». Vi akter imidlertid kort og godt å holde opp foran oss selv og vårt folk de faner og idéer vi mener viser oss fremtidens vei. Vi har det behov, mange innen rekken, og alle utenom, at visse idéer, formål og sannheter stadig og alltid mer inntrengende gjentas og utvikles, inntil de ikke bare er tanker vi tenker og ord vi skriver, men til de er blitt deler av vår personlighet, de eneste tanker og ord vi eier. *Vår lære må bli vårt folks tro og liv uavkortet.* Vår store oppgave blir å oppdra oss selv og vårt folk i germanismens ånd. Gjennom tidens største ragnarok legges i dag grunnen for de germanske folkesamfunn. Vår første oppgave på hjemmefronten blir da å levendegjøre fellesskapstanken i vårt folk. Dette krever en fundamental omstilling i synet på historie, folk og samfunn. Vår folkerares storhet ned gjennom tidene har levnet oss en arv fra svunne og bestående kulturer som maner oss til virksom dåd for en framtid i pakt med vår fortid og folkenes krav og liv i dag. Vi har lenge nok lert og vært nødt å tenke i den engelske liberalismes og den jødiske marxismes ånd. Det er nå på tide å revidere våre metoder og mål. Vi skal se historien, dagens og framtidens liv ut fra vår egen rases betingelser. Vi vil ikke lenger fornekte vår rases egenart og styrke — men gjøre den til våre mål og metoder.

Etter dette program vil da Huginn under titelen Germanias Stemme forsøke å bibringe landets unge akademikere en verdifullere og riktigere forståelse av de germanske folks historie, liv og framtid. Det er vår hellige overbevisning at de germanske folk mer enn noen andre har vært og er det kulturskapende folkelement blant verdensrasene, og den klare erkjennelse av dette skal vi få gjennom studiet av vår egen historie, våre tenkeres verker i fortid, nåtid og framtid. Fra disse kilder skal vi hente den kraft som skal føre de germanske folk inn i Germanias tusenårsrike.

Det er de faner vi vil holde opp foran oss selv og vårt folk.

*

Som første artikkel under titelen Germanias stemme bringer vi i dag:

GERMANSK ARV

Av Kurt Pastenaci.

Den europeiske historie omfatter et tidsrom av 3000 år, da en her bare har de skriftlige vitnesbyrd å holde seg til. Den forhistoriske forskning har mer enn tredoblet dette tidsrom. Vi har i dag oversikt over utviklingen i Europa i et tidsrom av rundt regnet 10 000 år, og vi kan få klarhet over alle vesentlige hendelser med tilstrekkelig sikkerhet.

Denne utvidelse av horisonten er imidlertid ikke det avgjørende. Av grunnleggende betydning for historiens gang er den erkjennelse, som helt naturlig følger av den kulturelle, folkelige og politiske utvikling som forskningen har skaffet oss kjennskap til. Det gamle historiebilde ble bestemt ved utforskningen av de gamle kulturene ved Nilen, ved Eufrat og Tigris og i det hele tatt i det forasiatiske rom. Disse eldste høykulturer i det tredje og annet årtusen ble betraktet som kilden til all kulturell utvikling i Europa. «Ex oriente lux», det var den offisielle mening. Fra Østen kom den bestemmende utviklingen, og dens vei syntes å være klar på grunn av høykulturenes tidsmessige rekkefølge og geografiske forskyvning. Høykulturen ved Eufrat og Tigris og i Egypt ble fulgt av den klassiske kultur i Hellas i det første årtusen før vår tidsregning og av dennes sammenmelting med Orienten i Alexander den Stores verdensrike. Veien fortsatte vestover. Rom hadde sin oppgangstid, det romerske verdensrike oppsto og førte kulturens og sivilisasjonens goder til Hispania, Gallia og til Rhinen. Fra Østen skal også de folk, som hører til den indogermanske språkfamilie, være kommet til Europa. Fra Øst stormet i løpet av århunder nomadiske eller iallfall halvnomadiske unge folk, Germanerne, mot Romerrikets faste grenser, og da de ikke kunne beseire legionene, var de nødt til å bli fastboende. Hunnene invasjon skremte dem opp igjen. Fordrevet av dem, kanskje på flukt for dem, stormet germaniske stammer Romerriket over ende og la den gamle kultur i ruiner.

Nå har den forhistoriske forskning funnet ut at det på samme tid, som det ved Nilen og ved Eufrat og Tigris fantes maktige riker og en høy kultur, fantes et annet makt- og kultursentrums ennå større kraft i Europa, især i det tyske og skandinaviske området. Det var urindogermaner, som besto av to med hverandre nærliggende folk, som vi-

Men

stolt rasebevissthet

er

vårt århundres evangelium.

tenskapen kaller for folkene med store stengravhauger og folkene med snoreramiske stridsøks. Deres kultur var ingen bykultur, som i Orienten, den var en ren bondekultur. Denne kultur hadde ingen praktfulle bygninger, men den skapte rekktangelhuset med forhall, som to årtusen senere utviklet seg til den greske tempelbygning. Disse folk hadde en høyt utviklet feavl- og landbrukskultur. De skapte våpen, verktøy og smykker som vi fremdeles nærer beundring for. De utviklet av egen kraft en fremrakende metallteknikk, og de hadde i stedet for skrifttegn et rikholdig utvalg av symboler, som vi i dag først har gjenvunnet for en liten del. Urindogermanene var ikke innvandret fra Øst, de hadde utviklet seg i det tyske og skandinaviske området helt fra istiden. Deres store felleslytelser, især veihyggingen, er vitnesbyrd for at det den gangen besto stater.

Fra midten av det tredje årtusen før vår tidsregning sendte dette kultur- og maktecentrum sterke kriger- og bureinsningsavdelinger, underla seg hele Europa, nyorganiserte denne verdensdel, gjorde framstøt til Forasia, til Persia, til India og langt inn i Sibir og skapte de første store verdensrikere i oldtiden, Persernes, Alexander den Stores og Romanernes verdensrikere. Av sammensmeltingen av de to folk, de med stengravene og de med stridsøksene, oppsto omkring år 2000 det germaniske folket som det eldste store folk i Europa. Ved liknende sammensmelting med urbefolkingen i de enkelte deler av Europa oppsto de kjente indogermaniske folk, Keltene, Grekerne, Romerne, Slavene, Perserne, Inderne osv.

Germanerne var i likhet med sine forfedre ikke nomader, men fastboende bønder. De skapte et nytt kultur- og maktecentrum, først i bronsetiden, og utbredte seg i første årtusen før vår tidsregning

Alle nasjoner, som har kjempet i verdenskrigen, hylder «den ukjente soldat». I Paris hviler han under Triumphbuen. I London sover han sin siste sovn under det sorte marmor i Westminster Abbey. Men i Berlin residerer han i Rikskanselliet. Tyskland er det eneste land, hvor «den ukjente soldat» ikke er død, men lever.

FREDRIK BØØK
Svenska Akademien, Stockholm.

Når krigen er slutt vil vi oppleve selsomme ting. Det vil bli skapt en nyordning i Europa og arbeidet vil innta en plass som det rettmessig har krav på. Et av de eiendommeligste fenomener vil bli at man ikke lenger betrakter Amerika, men Europa som den nye verden, og Amerika som den gamle.

Hertugen av Windsor, den tidligere engelske konge overfor en amerikansk journalist fra Hearstpressen.

(flg. «Fædrelandet» nr. 170/41.)

over det område som i dag omfatter det Stortyske Rike, Protektoratet, Generalguvernementet og de skandinaviske land, og videre over en stor del av Sydrussland og helt til det Sorte Hav. I en femhundreårig kamp med det romerske verdensrike var dette nye germaniske makt- og kultursentrum, især på grunn av folkerenheten, i stand til å nyordne hele Europa etter å ha stormet Romerrikets grenser. I annen del av første årtusen i vår tidsregning oppsto ved siden av germanernes makt og politiske vilje en ny blomstringperiode i deres kultur, hvis mesterverker, især på våpnenes og smykkenes område, ikke ble overtruffet av noe annet kulturfolks ytelse på den tiden. Germanerne trengte fram helt til Afrika. De underla seg også

det nordatlantiske rom, befolket Island og Grønland og oppdaget Amerika.

Det nye historiebilde blir bestemt ved disse erkjennelser. Oppfatningen «ex oriente lux» er avleggs. Tesen om kulturenes fødsel, oppvekst, utfoldelse og død har vist seg å være gal. «Vestlandenes undergang» er en feiltagelse.

Nå er det tyske rom blitt anerkjent som makt- og kraftsentrum i 10 årtusener, som Europas hjerte, hvorfra alltid igjen vår verdensdels og de tilstøtende områders fornyelse er utgått. Og når vår tid igjen opplever en nyordning i Europa, som igjen kommer fra det tyske rom, så skulle ethvert germanisk menneske vite at dette er oppfyllelsen av en lov som hører til selve det germaniske vesen.

HUGINN

TIDSSKRIFT FOR NORSKE STUDENTER

Utgiver :

N S STUDENTFYLKING

Ansvarlig :

N S S F presse- og propagandaleder *Ben Thorshaug*

Pris kr. 2.00 pr. semester

Opplag: 5000

Trykt i Nasjonal Samlings Rikstrykkeri

Det er en sjeldent ting å leve, de fleste mennesker eksisterer bare.

Oscar Wilde.

Redaksjonen synes ovenstående meget godt kan gjelde også for Huginn. — Et tidsskrift kan eksistere så mye det vil, levende, aktuelt og nyskapende blir det bare når leserne selv er med å bygge det opp. I hvert fall blir det da slik som leserne selv måtte ønske det.

Siden vi denne gang er i stand til å kjøre opp med så tungt artilleri som Hamsun, Lunde og Bonde mener vi oss for øvrig berettiget til å tro at de færreste for fremtiden vil vegre seg for å komme til orde i våre spalter. Vi vil dermed selvsagt ikke se bort fra at det sikkert ennå finnes studenter som har fått seg tildelt så mye be-skjedenhet, at de vil ha vanskelig for å tenke seg i selskap med de ovennevnte kampfeller. Dette må imidlertid ikke stanse noen. Kampfellene Hamsun, Lunde og Bonde og tusener norske akademikere av de eldre venter på studentene. De går selv foran, vi må komme etter — også når det gjelder Huginn.

Det er så mange som tenker på det de kaller verdigheten. Særlig gjelder dette universitetets og høgskolenes embetsmenn. For dem gjel-

der det for enhver pris å holde på kateterverdig-heten sin, ikke la studentene komme seg inn på livet, holde seg høyt hevet over dem, ikke bare flaglig — hvor det for øvrig ofte kan skorte på berettigelsen av deres vesen — men også på andre felter. Derfor er det dobbelt gledelig å se at våre professorer nå har tatt det første skrittet for å komme sammen med studentene, også som mennesker. Den kateterverdigheit de taper vil de vinne i menneskeverd. De vinner studentenes respekt og kameratskap.

I det hele tatt er det en meget vesentlig del av Studentfylkingens mål å gjenopprette den opprinnelige fellesskapets ånd som en gang hersket mellom professor og student. Vi må utrettelig arbeide fram mot det mål at elev og lærer lever sammen i et virkelig arbeidsfellesskap hvor lærerne på grunnlag av sin vitenskapelige forskning gjennom vitenskapelig fundert undervisning kan oppdra studentene til selvstendige tenkende og ytende personligheter. — For så vidt er det nok sikkert at professorene må gi sin kateter-verdigheit på båten, og til gjengjeld vinne sine elevers tillit og fortrolighet gjennom arbeidets fellesskap — som de unges virkelige førere. — Og skulle dette innebære noe tap for deres sanne verdighet?

Dette må sees som en vesentlig del av Huginns program.

For øvrig er det også meningen at Huginn skal være et direkte bindeledd mellom fylkingens grupper. Det gjelder å utveksle tanker, lære hverandre og hverandres studier og praktiske oppgaver i samfunnet å kjenne.

De tekniske som de landbruksvitenskapelige spørsmål skal interessere den merkantile student som universitetsstudenten — og vice versa.

Allsidighet er et godt program — især når man er fagmann på ett område.

Vi skylder å gjøre oppmerksom på at signetten over disse linjer er oss velvillig utlånt av vår av-døde kollega i Trondheim, «Under Dusken».

Vår NASJONALE ATTERREISING

Av stud. filol. JOHS. VOLLE

No vil me vinna vår eigen heim
og finna etter vår fagnad;
eit folk som tullar i framand svin,
det før ein vesalmanns lagnad.

(Hovden.)

Nasjonalsosialisme er ikkje berre politikk, ikkje berre ein sosial revolusjon, endå dette serskilt for seg er viktig og stort nok. Sann nasjonalsosialisme er like mykje eit nytt kulturprogram, ei etisk og estetisk nyorientering.

Dette kulturprogram, denne nyorientering før sitt uttrykk i *den nasjonale idé*. Den at kvart folk legg seg etter å byggja på sin eigen serhått i sitt kulturverk — ikkje for å vera seg sjølv nok — men fordi *ei politisk nasjonal samling som det skal vera gagn i, lyt kvila på eit åndelag og kulturelt nasjonalt grunnlag*.

Ikkje alle tykkjer vera heilt og fullt klår over det. Flestalle tek vel si avgjerd utifrå ei realpolitisk vurdering av situasjonen, eit ekte patriotisk huglag, eller ein fester seg først og fremst ved det *sosialistiske* i programmet og ansar mindre på det *nasjonale*. Og likevel er det kanskje her at tyngste taket ventar. For dei er nemleg ikkje berre audsynte misferder etter eit mangeårig vanstyre me hev å bøta på. Verste meinet å få grødt er den *skaden på folkesjæli*, som Føraren tala um 1ste februar i år, den skaden som gjorde det mogleg at slike folk som fórde oss i ulukka fekk herja so utgymt både økonomisk, sosialt, moralskt og nasjonalt.

Denne skaden på folkesjæli hev sin djupaste grunn i at all uppseding og upplæring i mannsaldrar hev vore fedrelandslaus, unasjonal, unorsk. Difor kan og denne tidi syna so mange dømme på ålmenn vanvyrndad for våre eigne nasjonale kulturveerde, likesæle for historisk tradisjon (Trondhjemmeriet 1930) og rein husmannsånd når det gjaldt å hevda Noregs rett og Noregs æra andsynes utlandet (Grønlandsaki, tilhøvet til England m.m.). 9ande april 1940 med tap av fridom og sjøl-

stende kom difor som ein logisk konklusjon på det heile.

Våre største änder hadde spådd at slik kom det til å enda før eller sidan dersom me ikkje i tide fann oss sjølve og kjendes ved vår misjon og vårt ansvar som kulturfolk. Å diktarane i nyare tid tenkjer me då først og fremst på Olav Aukrust (1883—1929), flogvitet frå Lom i Gudbrandsdalen som Føraren i ein tale kalla «vår store nasjonale sjåar». Den same ank og uro for folk og fedreland som Garborg livet ut tokst med, den same kjærlek til alt som «norskt og Norigs er», dreiv og Aukrust på stendig leiting etter von og veg. Lenge leita han fæfengt. Di meir han grov og gruvla, di meir grein vesaldomen honom tilmøtes. Ikkje minst i det ein kallar «det offentlege livet», politikk, presse, hokheim.

«Tvhugen kvir seg og halvhugen skvetten rid ut på vegen og tor' ikkje fram.»

Mest i rádløysa spør han: Finst det kje vyrke i fjellom her enn? Og han sender eit varningsrop utover landet:

Svik du folk ditt høge kall
vert det fleir' enn deg til fall;
nekta vert deg førarhond,
frå deg vik di nørarånd,
då skal Norig breste.

Dei som skulde halda det høge kallet upp for folket, dei som skal føra og styra, dei strekk ikkje til:

Me hev ikkje råd til at halvta-karar
skal sitja sessa ved Norig ror!

— — —
Eg leita etter ein mann.
Eg spurde mi sjøl: kvar helst
finn du, min lengsel, han
som retteleg veit kva det gjeldst,
ein mann som vår skam, vår natt

og vår naud hev loddar,
som ris einsleg og bratt
upp or tidshavsskodda....

Ein slik mann er diktaren sin draum. For:
Kva hjelper strålande mál og minne,
kva hjelper silkesegl høgt i rå!
So sant me ikkje kan leidi finne,
so sant me ikkje kan børen fá!

Likevel finn Aukrust noko som gjev von og tru: «Vår inste djupaste, kjøvdé kjerne er *enn* av troll ikkje bytingbytt.» Den skal ein gong slå ut i full bløming, spår skalden, og sygnar dagen då «sjó-tulmaksi ramlar» og han kjem «han som folket samlar».

Soleis endar Aukrust som Garborg med å tru på dei nasjonale kreftene i folket. Difor la han og i diktning, lærargjerning, skrift og tale so mykje vinn på å vekkja folk til nasjonalt medvitet, til ei nasjonal etterreising i vidaste meinung. Ingen hev vel meir konsekvent hevdat at me må vera um vår nasjonale serhått og byggja vidare på arven frå fedrene.

Burt med framand rekavar!

Sjølv hev Norig emnesved.
Sjølv hev Norig i det dulde
krefter som ein ikkje skulde
tru gav cigarfolket fred!

Og for å syna at Noreg verkeleg hev emnesved, tek so diktaren føre seg den gamle bygdekulturen og bygdekunsten, saunfer homom ut og inn, berlege den sernorske dámen og svipen og slær fast at alt — ord, tonar, biletvevnad o. l. er utslag av det beste og mest sermerkte i oss; å slå vrak på de er det same som å dolka seg sjølv i ryggen. Denne arven skal ikkje berre samlast yrderleg i arkiv og museum og glanast på med forvitne. *Det skal vera grunnlaget til å byggja vidare og høgare på.* «Det som før vart klunka døyvt og vart, langt nord i haugom, inst inn i leitom, det skal no spe last ut i ein fullfager slått. Det som før vart fram bore primitivt og barnsleg, det skal no lyftast upp i solljos dag, forklára, ándeleggjort, sublimert i medviten ándskultur.»

For Aukrust galdt den nasjonale etterreisingen først og fremst det norske målet, *nynorsken*, som han sjølv visste å brukha med ein makelaus virtuositet. Det var hans faste overtyding at berre det målet som hadde vorte til i nært samspel mellom norsk natur og norsk lynde kunde vera det fullgode medium for den norske folkéänd. I eit brev frå 1917 seger han at «Folkesjæli er i folke-målet. Folkesjæl, folkeånd, folkemål — desse tri kan ikkje skiljast åt.» Folkemål — det er først

og fremst bygdemåli, dialektane. «Men våre bygdemåli vert drepne,» segjer Aukrust i eit foredrag 1920, «dersom dei ikkje far bløme ut i kunst, diktning, skule og kyrkje.» Difor må bygdemåli naturleg gå over i nynorsken som er «det eldste mál i Europa og samstundes det mest moderne, for det hev som inkje anna språk ein ubroten samanheng med seg sjølv».

Mange vil kanskje stussa litt på det siste. Det er so inngrødd dette at nynorsken er «gamaldags» eller at han på hin kanten er eit puslespel sett ihop av ein genial språkmann for snaude hundre år sidan. Ingen kan nekta for at *fakunna* jamsides framandånd og umotivert motvilje hev vore verste høygen i málstriden. Og den fakunna hev vore og er framleis so utbreidd at det er mange som heinveges spekulerer i henne. Dei hevdar at nynorsken er ordfatig, endå straks ein Olav Duun eller Olav Aukrust prøvar det motsette. Dei påstår at nynorsken ikkje høver for vitskapleg stil, endå ein prof. Gjelsvik i liv og lære viste at det tvertom kan vertha mykje enklare og greidare når ein ordlegg seg på norsk gjerd istadenfor å leggja ein flokut latinsk syntaks til grunn. Eller dei rukkar nasen og «synest» det er «stygt», endå fleire framståande språkmenn i utlandet (serleg i samband med oversetjingar av nynorsk litteratur) hev gjeve nynorsken attesten «eit av dei vakraste mál i Europa». Soleis segjer den danske historikaren og språkgranskaren dr. Gudmund Schütte: «Ikke bare i Skjønhed og Velklang, men endnu mere i klarhed og Stringens har det norske Landsmål alle Fordtele.»

Nei, det som igrunnen heilt umedvite avgjer flestalle sitt «syn» på nynorsken og målsaki, det er *prestisjen*. Bokmålet hev so lenge vore målet til overklassa og dei fine og dana at det hev ein ovstor prestisje: «Og den er som trollskurden i auga.. Alt du ser synest gjævt og gildt.» Lange og tunge ord tykkjer folk er svært korte og lette, og dei mest keiveleg grammatiske konstruksjonane og formene vert rekna for dei einaste naturlege og høvelege og glid lett ned. Men det er ofte det som er mest vyrdt som er minst verd, segjer cit gamalt ord. Eller som ein kjend fransk sosiolog *Le Bon* ordleider seg: *Det er det sermerkte ved prestisjen at han døyver heilt ut folks evne til å tenkja.* Soleis hev det seg og at kor stygt og tungt eit mål er som hev prestisje, so gjeld det likevel for fint og lett. Og kor gjævt og gildt eit mål er i seg sjølv, so «gjeld det for stygt og simpelt når prestisjen er liten eller ingen», (prof. Gjelsvik i «Von og veg»).

Ein annan ting — som me gjerne etterlyser lo-

gikk i — er at folk som hev so mykje mot mālsaki her heime, kan gjeva uttrykk for samhug med mālreisingar i andre land, Finnland, Belgia, Irland t. d. I Eire var for ikkje følt lenge sidan stoda for heimemålet langt vandare enn ho nokon sinne hev vore her i landet. Ikkje berre fordi engelsk er eit heimsmål med ein ovstør prestisje, eller fordi skilnaden på irsk og engelsk etter måten er stor, men også fordi engelsk hadde trengt seg inn i stortelulen av landet i den lange sambandstidi. Berre i Vestirland tale dei irsk sume stader. No er irane på god veg til å gjera irsken til einaste riksmål i landet.

Tyrkia er eit anna døme. Der hev dei etter etterreisingi gått radikalt til verks med å reinska ei yrjande mengd arabiske og persiske ord ut av språket og hev støypt det heilt um i tyrkisk nasjonal leid. Ja, ein tok jamvel den latinske bokstavrekka istadenfor den arabiske for å letta overgangen.

Fedrelandskjensla krev eit språkleg nasjonalt samlingsmerke. Nasjonal atterreising utan nasjonal mālreising er uehil og usann, fordi dei to høyrr organisk saman. Den eine er vilkåret for den andre.

Vår ære og vyrdnad for oss sjølve krev og at me endeleg eingong kan nå fram til endeleg sjølvstende. Olav Duun hev ein gong gjeve ord for det som er grunntanken i eit nasjonal sosialistisk kultursyn: «Me kjenner ikkje andre før me kjenner oss sjølve. Det nasjonale er ikkje eit mål for kunsten, det er eit *folkstervilkår*.»

Vår kultur vert fyrt dā rett verdfull — for oss sjølve, for Europa og all verdi, når han heilt igjenom er *norsk*. Lat oss som nasjonale studentar stå vakt um det beste i folket vårt! Og:

«Lat oss leike med norske terningar!
Norrigs gullternigar er til!»

„Men høyere enn all jus og den faktiske maktstilling,
er den kjensgjerning, at i en skjebnesvanger stund i vårt
folks liv, da det gjaldt nasjonens være eller ikke være,
er spontant blitt født av folkets skjød en nasjonal for-
nyelsesbevegelse, som direkte og håndgripelig represen-
terer alt vesentlig i nasjonens livsvilje, og som er den
eneste utvei til nasjonens redning.“

Ministerpresident VIDKUN QUISLING 1. februar 1942.

AKADEMIKERNE OG NASJONEN

Ministerens tale til studentene
i Aulaen 10de februar 1942.

«En Nation er bygget af et Folks fælles Vilkaar, fra Landets naturlige Beskaffenhad til Styrelse og religiøse Begreber; og hvad vi kalder Nationalitet er det Særpræg som slige fælles Vilkaar skaber, saaledes at det ene Folk skiller sig fra det andet i Tankegang og Ideverden,» skriver vår store nasjonale kunstner, Gerhard Munthe i 1897.

Denne nasjonale tankegang og idéverden, dette nasjonale åndelige liv er uløselig knyttet til folket, til rasen. Likesom hvert enkelt menneske bærer fedrenes fysiske og psykiske egenskaper og fører slektens åndelige liv videre, så bygger også hvert slektledd i folket videre på fedrenes åndelige liv.

DET SÆRPREGET NASJONALE

i ethvert folk er et uttrykk for folkets egenart, og er nettopp det som skiller oss ut fra andre folk.

«Intet folk kan gjøre fordring på å kaldes en Nation», sier Gerhard Munthe, «med mindre det har vist en spesiell intellektuelt Vilje og en Særmenning paa det aandelige Gebet. Dette er Nationens Regalarier, Tegnene paa dens Værdighed».

De fleste mennesker erkjenner jo også at der er en åndelig mening med deres liv. Menneskene oppnår ikke full tilfredshet i livet bare ved å tilfredsstille de materielle behov. De streper etter noe høyere, og det materielle må da heller ikke sees som noe mål, men som et middel til åndelig vekst.

Hos kulturfolkene kan man på samme måten som hos det enkelte menneske tale om en

KULTURVILJE»,

et ønske om å frambringe en egen nasjonal kultur. Også i folket blir da de materielle verdier som skapes gjennom herredømmet over naturkraftene heller ikke et mål i og for seg, men et middel til å fremme et nasjonalt åndsliv. Da menneskene i en

nasjon er knyttet til hverandre ved arv og blod, så vil dette nasjonale åndsliv også bli særpreget, det vil bli et uttrykk for folkets egenart.

DET ER OVERSKUDET I ET FOLK SOM SKAPER KULTUREN.

Det er overskuddet i et folk, de krefter som ikke blir brukt i kampen for å tilfredsstille de materielle behov, som skaper kulturen. Dette overskuddet av folkekraften tar forskjellige baner i form av systematisk tenkning, forskning og vitenskap, og i kunstlivet. Også dette kultur- og åndsliv tar preg av folkets egenart, selv om de verk som skapes ofte kan forstås også av andre folkeslag og virke befruktende på deres liv og utvikling. Således kan visse kunstarter uten videre forstås uavhengig av ras- og sproggrenar. Dermed er ikke sagt at kunsten er internasjonal, for det er nettopp den nasjonale kunst, den som gir uttrykk for det særpregede i folket og på denne måten gir et bilde av folkesjelen, som er av blivende verd, og som også settes høyest av andre folk.

FORSKNINGEN OG VITENSKAPEN

skaper et rikere grunnlag for folkets åndelige liv og bringer oss nærmere erkjennelsen. Den systematiske forskningen virker også igjen tilbake på det materielle, idet den stadig skaper nye muligheter for utnyttelse av naturkraftene som igjen skaper betingelse for et høyere åndsliv.

I ethvert folk er det forholdsvis få individer som i kunst og vitenskap raker opp over gjennomsnittet

og viser nye baner i folkets åndsliv. Det er forholdsvis få hos hvem folkets rikeste evner utkrysstes, og noen få av disse igjen er nasjonens store genier. De er resultatene av folkets skapende krefter, de store tenkkere som evner å se klart ut over øyeblikkets problemer. Det er folkets åndelige førere som ser de store enkle linjer, folkets åndelige elite.

I ethvert kulturfolk danner det seg naturlig åndelige centra, samlingssteder for forskere og kunstnere. Snorre Sturlason ble oppfostret på Jon Lofts sons gård på Island som den gang (1180) var et slikt sentrum for åndslivet på Island. Jons farfar var Sæmund Frode som var navngjuten for sin sogekunnskap og for sin boksamling. Hans venn var historieskriveren Arc Frode, hvis verk var av de viktigste kilder for Snorre da han skrev sine kongesagaer.

I NORGES STORHETSTID

var kongenes hoff og høvdingenes gårder slike naturlige sentra for kunst- og åndsliv. Som en fortsettelse av denne utviklingen ble det rundt i Europa grunnlagt vitenskapelige høgskoler. I enkelte land ble kongenes eller fyrstenes navn knyttet til disse høgskoler. Også her i Norge vilde det vært naturlig om det var blitt grunnet slike høgere skoler, men på det tidspunkt da denne utviklingen foregikk var Norge kommet inn i unionstiden, i politisk avhengighet av Danmark. Den høgere utdannelse av den best begavede Norske ungdom måtte derfor foregå i Kjøbenhavn. Det var også et forholdsvis beskjedent antall av den begavede norske ungdom som overhodet fikk del i denne utdannelse. Spranget fra den gamle norske kultur og over i den danske var for stort. Studiet ved universitetet i Kjøbenhavn forutsatte jo også dansk skolegang. Hertil kom at vi fikk danske embetsmenn og prester, og da vi fikk loven om almenskolen i Norge i 1739, ble også dansk undervisningsspråket i skolen. På alle felter ble veien sperret for den høyere utdannelsen på norsk grunn.

På tross av dette forhold levde den norske kultur og det norske åndsliv videre i folket, selv om den ble trengt lenger og lenger opp i dalene. Og

*Vort arbeid for øjet skinner
vor fortid fra haugen minner.
Og fremtid skal av landet gaa,
saavist som Gud det stoler paa.*

Bjørnstjerne Bjørnson.

det var fra denne norske kultur at folket hentet kraft til frigjørelsесverket i 1814. Men allerede før atskillelsen fra Danmark hadde de nasjonale krefter i folket fått satt igjennom kravet om et universitet i Norge. Og så fikk vi i 1811 «Det Kongelige Fredriks Universitet» i Christiania. Derved var den første betingelse til stede for å skape et eget nasjonalt åndsliv, en egen norsk forskning.

SPLITTELSEN I VÄRT KULTURLIV.

Men den lange unionstiden og den vold som var øvet mot den særregne norske kulturs frie og naturlige utvikling hadde satt sine merker i det norske folket. Universitetet var norsk, men kulturen og åndslivet var en avlegger av den danske, og var og ble fremmed for det norske folket. Og så begynte den lange assimilering av den danske kulturen i Norge, en prosess som ennå ikke er fullbyrdet. En rekke av våre forfattere har skrevet om denne spilletten i vårt kulturliv, som fikk sitt uttrykk i motsetningen mellom dansk og norsk og mellom embetsmannskulturen og bondekulturen. Mest kjent er Garborgs «Bondestudentar», som behandler motsetningen mellom de to kultur i landet, den norsk-danske eller «provinsdanske», som Garborg kaller den, og den helt norske kultur som var bøndenes egen.

I denne nasjonale kulturmålet sto det fram en rekke forskere ved universitetet som gjorde en stor innsats for vår nasjonale vekst. Omkring 1840 og senere var det særlig professorene Rudolph Keyser, P. A. Munch og C. R. Unger som gjorde et grunnleggende arbeid for å spre kunnskap om vår gamle norske historie og kultur. Det er forsävidt karakteristisk att disse nasjonale historikerne, og særlig da P. A. Munch med sin sterke nasjonale innstilling, også arbeidet for å få et norskere språk. Og Henrik Wergeland, som i den tiden spilte en stor rolle i det akademiske liv i Studentersamfunnet, arbeidet etter samme retningslinjer, og spådde at Norge ville få sitt eget språk før «århundredet nedrødmer».

Det norske Studentersamfunnet som ble grunnlagt i 1813, ble i det hele tatt mer og mer det naturlige forum hvor alle kulturelle og politiske spørsmål ble tatt opp til diskusjon. Her gikk da også bølgene høyt i unionstiden med Sverige. Men det var ikke alltid bare den nasjonale vilje som kom til uttrykk. I 1832 arrangerte studentene i Christiania et fakkeltog til ære for kong Karl Johan. 200 studenter samlet seg i universitetsgården og marsjerte ned til paleet for å hylde kongen. Karl Johan takket og sa i sin tale bl. a.:

«med særdeles Velbehag, med sand Rørelse, mot-

tager jeg dette Beviis på den studerende Ungdoms Hengivenhed. Jeg har med en Faders Følelser lagt Mærke til de heldige Virkninger, som Videnskabernes velgjørende Indflydelse har frembragt hos de norske studenter, og det har derfor været en sand Tilfredsstillelse for mit Hjerte, at kunne give Eder et Beviis på min Omhu og Velvilje.»

Flaggstriden var også oppe i Studentersamfunnet, og da det i 1835 ble foreslått at samfunnet skulle kjøpe inn et norsk flagg, ble dette av økonomiske grunner forkastet med to stemmers overvekt. Det ble da utlagt en subskripsjonsliste og et tilstrekkelig helop tegnet til anskaffelse av flagget.

Jeg skal ikke her komme inn på Universitetets og Studentersamfunnets historie i den lange uni-onstiden med Sverige. Stort sett gir det akademiske liv et speilbilde av tidens kulturelle og politiske strømninger og den politiske kamp som til slutt førte fram til opplösningen av unionen i 1905. Norge var da etter århundrelangt politisk formynderskap igjen trådt inn i de frie og selvstendige nasjoners rekker.

Man skulde ventet at akademikerne, den åndelige elite i landet, vilde følt det store ansvar som dette la på dem. Men det motsatte var tilfelle. Akademikerne så ikke i første rekke sin oppgave i å fremme det nasjonale og styrke og befeste vår frihet, og å reise et sterkt vern om det nye frie Norge. Enkelte nasjonale røster hevet seg, men ble ikke hørt. Om denne tiden sier en av de få nasjonale ved Universitetet, professor Nikolaus Gjeldsvik:

«I 1905 då unionen vart upplöst, gjekk det sterke patriotiske bylgjer gjennom folket. So det var i meste laget tykte mange, og kunde verta spelegt for den danske tradisjonen her i landet. Det svenska kravet at grensefestningane skulde rivas, var då ikkje heilt uvelkomme. Og sume av dei store bladi våre stodde uppunder det meste dei vann. Ja, endå i den tid då utsendingane våre holdt på å tinga med svenskane i Karlstad, stod det stykkje i sume Osloblad, som bar i same leid. Eg la jamvel merkje til eit dikt som hadde til emne kor stort og gjævt det var å riva festningane. «Da Ørjes siste skanse sprang.» Det er noko reit storvore.

Den smikken på fingrane som det var å riva festningane etter krav fra Sverik, var ein nyttig ting. Hjelpte til å løyya den sterke patriotiske hug-stemna hjå folket.»

HISTORIKERNE VED UNIVERSITETET FØRTE AN I DEN UNORSKE KAMPAJEN.

Historikerne ved Universitetet har ført an i denne unorske kampanjen. Således skriver professor Edv.

Bull: «Blandt norske chauvinister vakte særlig kravet om sløyfing av grensefestningene en vold-som forbitrølse, og arbeiderbevegelsen har grunn til å minnes med skam at Arbeiderpartiets parlamentariske fører, Alfred Eriksen, var med blandt chauvinistene.»

Etter hvert ble det moderne og fint i akademiske kretser å tale hånt om forsvarer. Professor Gjelsvik minner om den presten som sto på prekestolen og brisket seg:

«Går vårt folk til grunne, fordi det har lagt ned alt forsvar, er det en død i skjønnhet.»

Er det nekon som trur at det kunde finnast ein svensk prest som sa det same når det galdt Sverik? Nei, å kalle dem mest vanørlege endelykt eit folk kan få, for «en død i skjønnhet», det er me áleine um.

Denne vesaldomen hev sakte sin grunn. *Og grunnen er ein skade på sjølve folkesjæli.* Norsk ansvarskjensle vant, eller *norsk samvit* som Bjørnstjerne Bjørnson tale um eingong i ein annan samanheng.

Denne skaden på folkesjæli eller denne andvarsloskjensla for fridom og fedreland, ottast eg ligg i undermedvitet. Eg segjer ottast, for den skaden som ligg i undermedvitet, er verst å få bøtt.

Sist i 5te vending segjer knappestøypane til Peer Gynt: «Dig selv har du aldri vært før, hyv skiller det så, at til gagns du dør». Det er nettopp tingen. Og det er dette folket hev ei kjensle av.

Ei fedrelandslaus uppseding kann ikkje strafflausi drivast den eine mannsalderen fyre og hin etter. I beste fall gjev folket seg til å drøyma um fred og ingen fare, og vil ikkje høyre på andre enn skravlarar som forar det med illusjonar.

AKADEMIKERNE FØRER AN I DET NASJONALE FORFALL.

Etter hvert grep denne unasjonale og forsvarsfiendtlige ånd mer og mer om seg i akademiske kretser. De som på grunn av sine evner og høye utdannelse hadde plikt til å stå vakt om det norske nasjonale åndsliv og den norske friheten, sviktet fullstendig. Ja, det var bent fram akademikerne som førte an i det nasjonale forfallet.

Evnen til å holde ut, hvor mørkt det enn ser ut, den evne må vi ha.

Prof. Gjelsvik i «Norsk Soldatbok» 1920.

Den 1. mars 1925 feiret Det Militære Samfund i Oslo sitt 100-års-jubileum. Der hadde alltid vært god kontakt mellom Studentersamfunnet og Oslo militære Samfund og Studentersamfunnet sendte derfor et lykkønskningstelegram på 100-årsdagen. Dette telegram ble gjort til gjenstand for interpellasjon i Studentersamfunnet hvor det ble protestert mot den slags hilsener til militaristiske foreninger og dermed følgende støtte for militarismen (!).

Etter hvert ble Studentersamfunnet formelig et arrestert for undergravningsarbeid mot alt norsk og nasjonalt. En marxistisk-jødisk ,fedrelandslos klick tok makten i samfunnet og beholdt med en kort avhrytelse makten der like til 9. april 1940.

Det var moderne og fint å kritisere og analysere alle kulturelle og nasjonale verdier i samfunnet sørder og sammen på en «intelligent» og viktig måte, så der til slutt bare var en hänlig flir igjen overfor de grunnverdier som det nasjonale samfunn bygger på.

Under voldgiftsretten i Haag i Grønlands-spørsmålet tok Studentersamfunnet aktivt del. Formannen dengang, universitetsstipendiat Johan Vogt, lot arrangere et møte i den hensikt å latterliggjøre de nasjonale norske synspunkter i denne saken. Han reiste ned til Kjøbenhavn for å be Lauge Koch om å holde foredrag i Studentersamfunnet, for å orientere nordmennene om forholdene på Grønland. I den anledning lot han seg intervjuet av den danske avis «Dagens Nyheder». Han uttalte her at Norges interesser på Grønland var av rent «romantisk» natur og «denne romantikk ønsker jeg — ønsker vi — å bekjempe». — «Nok saa store Kredse i Norge mener, at efter Frithjof Nansens og Roald Amundsens Død er Knud Rasmussen og Lauge Koch de to mest betydnende Polarforskere i vor Tid, og ogsaa af den Grund er vi glade for at kunde se Lauge Koch som vor Gæst deroppe!» uttaler hr. Vogt til slutt i den danske avis.

Blant akademikerne i Norge var hr. Vogt ikke alene om å se sin oppgave i offentlig å rakke ned på sitt eget land, det gikk formelig som en farsott blant våre åndelige såkalte førere, at det for enhver pris gjaldt å være mest mulig objektiv, og denne objektiviteten kunde man da best gi uttrykk for ved å hâne det norske. Hr. Vogt kom tilbake til Oslo med Lauge Koch og ble intervjuet av «Oslo Aftenavis» den 14. november 1931. Her heter det:

«Johan Vogt er meget intelligent, han er formelig sprengt av intelligens, han sveder realisme og utänder marxisme. Alt som ikke faller innenfor rammen av hans livsföring, som altså er begrenset til et visst område av hjernesellene, er «roman-

tikk». At der finnes en viss historisk betinget nasjonal fornemmelse som alle folk, og ikke minst Sovjetforbundets, regner med i sin utenrikspolitikk, har lykkelig unngått hans oppmerksomhet. Eller rettere sagt, han oppfatter nasjonalfølelsen via Freud.

— Når jeg er kommet med mine uttalelser i Kjøbenhavn, sier han, skyldes det mitt kjennskap til den norske mindreverdighetsfølelse overfor Danmark. Det som sies der nede legges bedre merke til. — — —

Vi må allerede nå regne med et rettslig norsk nederlag i Haag, ja, danskene seirer, det er sikkert. Og så vil de her hjemme som satte det hele i scene, skyve ansvaret fra seg og over på dem som var mot deres politikk. Men det skal ikke skje. —

— Lauge Koch skal altså spille den smukke rolle å forberede vår nasjon på nederlaget?

— Han skal gi oss en sakkyndig utredning av situasjonen som den er.

— Men hadde vi ikke norske sakkyndige som kunde fortelle oss om Øst-Grønland?

— Nei, det hadde vi ikke. Hoel og Werenskiold og slike betyr ikke noe mot Lauge Koch og Knud Rasmussen når det gjelder Øst-Grønland.

— Tillater De at vi begrenser Deres overmåte store viden ved å gjøre Dem oppmerksam på at Knud Rasmussen overhodet ikke har vært i Øst-Grønland for å studere forholdene der. Og som annen taler har De jo i aften dr. Scharffenberg. Hvilke kvalifikasjoner har han?

— Han skal behandle den politiske side. Han kan like godt som enhver annen uttale seg om den mindreverdighetsfølelse som ligger til grunn for vår såkalte nasjonale politikk.

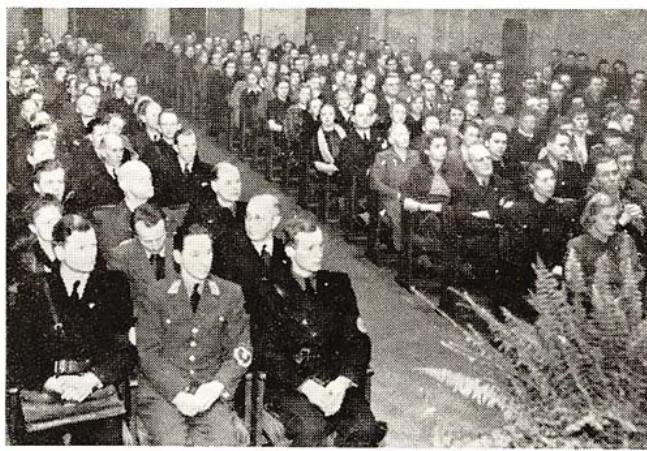
— Men tenk om De heller hadde fått en av de norske fangstmenn der opp til å fortelle om livet og mulighetene i Eirik Raudes land, det de kjenner bedre enn alle andre. Fangmannen Gisvold fra Myggbukta har erklært seg villig, hører vi.

— Vi har ikke plass på programmet til mer om Grønland enn Lauge Koch og Scharffenberg.

— Heller ikke til Mehren og Høygård som jo unektelig har utført en norsk sportsbedrift der borte i sommer, to studenter som skulle interessere norske studenter.

— Vi har heller ikke kunnet ta deres foredrag. Lauge Koch får være nok. Han vil fortelle oss at hele vår Grønlands-oppfatning er illusjon og romantikk.

Den annen foredragsholder ved dette møte i Studentersamfunnet den 14. nov. 1931 var dr. Scharffenberg. Denne herre var en yndet foredragsholder og debattant i Studentersamfunnet og tilhørte

Fra motet i Aulaen.

DEN AKADEMISKE KLIKK SOM INNBILTE SEG Å HA MONOPOL PÅ ALL INTELLIGENS OG HOYERE TENKNING I NORGE.

Ifølge referat i en dansk avis uttalte hr. Scharffenberg «at der ikke findes nogen historisk Uret, begaægt mod Norge. Denne innbildte Uret er et beklageligt Træk i den norske Folkepsyke og maa ses i Sammenhæng med det medicinske Faktum, at Norge har flere Sindssyge end de andre nordiske Folk!»

En annen høyt skattet foredragsholder og debattant i Studentersamfunnet var marxistenes husdikter Arnulf Øverland. Han oppvartet i Studentersamfunnet med et foredrag om «Kristendommen, den 10de landeplage», hvor han på en flåsete måte trekker religionen ned i sjøen. Også fedrelandskjærigheten og nasjonalfølelsen kaster denne negative person seg over i et foredrag som han kaller: «Ja vi selger dette landet», hvor han også sier:

«Når der er tale om vann, tenker vi — med ubehag — på drikkevann eller vaskevann. I alminnelighet da. Men ikke alltid. Således synger dikten:

Ja, vi elsker dette landet,
som det stiger frem,
furet, veirbitt over vandet

Hva for et vann? Jo, Nordvannet, Atlantervannet og Isvannet! Dette allerusleste rimskvalp viser seg å være skikket til å hensette folk i en tilstand av fedrelandskjærighet, som under gunstige omstendigheter stiger til rasceri.»

Denne åndelig lurvete person undser seg heller ikke for å håne våre største menn:

«Og så var det Fridtjof Nansen. Storartet mann. Nordpolen. 1905. Hungersnøden i Russland. De landflyktige fra Armenia. Folkeforbundet — og Fedrelandslaget.

Å skjelne mellom tingene, det var ikke akkurat hans sak. Han var en stor mann og en enkel mann. Når noen sa: fedrelandet, snudde han seg og svarte: Ja?»

Og Øverland håner forsvaret på samme måten som hele denne yngelige klick gjorde det:

«Man har nå så mange foreninger til å forsvere fedrelandet, at man kanskje bør være forberedt på, at de en vakker dag virkelig vil begynne å forsvere oss — gå til forsvar på oss — jeg vet ikke hva jeg skal si. Der foregår iallfall litt av hvert rundt omkring i Europa.»

Denne nedbrytende fedrelandsfientlige person var det Stortinget etter henstilling blant annet fra en rekke av våre akademikere belønnet med diktersgasje.

En av de drivende krefter i denne akademiske sump var seksualprofeten, den senere medisinaldirektør, og militærnekter, næværende oberstløytnant i emigranternes «armé», Karl Evang.

Et av hans høyeste mål var å få ødelagt Norges forsvar, så landet kunne ligge åpent for Sovjetunionens, hans sanne fedrelands, tropper. Men som om det ikke var nok for ham å få likvidert et tilstrekkelig antall nordmenn ved en solid bolsjevikrevolusjon, nedla han også et stort arbeid, først i Studentersamfunnet og senere som medisinaldirektør, for å få avfolket landet. I «Tidsskrift for Seksuell Oplysning» fikk man vite hvordan man skulle innrette seg for ikke å få barn. Og på de
(Forts. s. 25.)

Fra den 25.—31. januar har NS studentfylking holdt et opplæringskursus for sine medlemmer på Førerskolen på Jessheim.

De fleste av de frammøtte var tillitsmenn innen de forskjellige grupper. Dessuten var det invitert en del gymnasister og 10 føreraspiranter. Ledelsen og ansvaret for det hele hadde organisasjonslederen ved NSSF's landsledelse, stud. med. Odd Norløf-Teigene, idet landslederen, kontorsjef Rolf Holm, var forhindret fra å delta i hele kurset.

NSSF's arbeid har hittil vært lite påpekt utad. Dette vil ikke si det samme som at arbeidet ikke har vært viktig. Men mesteparten av det som er gjort, har vært på den «indre» front, og følgelig av forberedende art, og det er nå at resultatene utad begynner å vise seg. Studentfylkingen har fått en solid kjerne av dyktige og offervillige kampfeller, studenter som lever i praksis etter nasjonalsosialismens hovedparole: «Fellesnytten foran egennytten.» Disse studenter er det som fører kampen videre ved Universitetet og ved høyskolene og det er disse studenter som vil føre kampen til en endelig seier.

Som et ledd i dette arbeid var det tanken kom fram om et opplærings- og skoleringskursus for våre medlemmer.

Den rolle studentene spiller i den nye stat, er selvfølgelig meget stor. De har den høyeste utdannelse man idag kan få i vårt land, en utdannelse som ikke bare medfører fordeler, men også krever noe til gjengeld, legger plikter på den enkelte student. Disse plikter, som våre nasjonalsosialistiske studenter klart erkjenner, er først og fremst at man får ikke sin høye utdannelse av hensyn til seg selv, men for at man skal kunne arbeide desto bedre til beste for sitt eget folk og land. Studenten skal yte og skape for fellesskapet i første rekke, og gjennom det arbeider han også for sitt eget beste.

Tanken med kurset var da for det første å ut-

Studentfylkingens utd

25.—31

NS føre

vide grunnlaget for forståelsen av disse plikter. Dessuten var det hensikten å gjøre de forskjellige studenter bedre kjent med hverandre. Kameratskapsfølelsen og samholdet er det som gjør vår bevegelse så sterk som den er, og i den kamp som ennå står foran oss, skal vi kunne seire fullt og helt, er det ikke minst viktig at studentene er besjelet av dette kameratskap.

At hensikten med kurset ble nådd, er vel overflodig å si.

Kurset hadde samlet mellom 50 og 60 deltakere. Det var representanter fra alle landets kanter, fra Bodø i nord til Kristiansand i syd, fra Bergen i vest til hele det brede Østland i øst. Det var studenter fra alle klasser av folket, og det var bondestuderenter og bystudenter.

Den oppsatte dagsplan begynte kl. 6.30 om morgenen, og så gikk det slag i slag hele dagen til kl. 22.30, da lang tone gikk. For enkelte var det kanskje litt uvant i begynnelsen, dette å måtte stå opp på en tid av døgnet, da de ellers pleide å ligge i

En ny tid

nelseskurs på Jessheim

januar 1942.

le, Jessheim.

sin beste sovn, men det varte ikke mange dagene før det gikk helt fint.

En rekke av bevegelsens kjente menn hadde til sagt sitt nærvær på skolen som foredragsholdere. En del av dem ble dessverre forhindret fra å komme, særlig da p. g. a. begivenheten den 1. februar, som la beslag på mange fulle arbeidstid. Men de foredragsholdere som så seg i stand til å komme, ga likevel et allsidig innblikk i de forskjellige sider av NS' ideologi, et innblikk som nok hos mange bidro meget til å festne de uklare forestillinger om de dypere årsaker til nasjonal sosialismens lære.

Da kurset jo i første rekke var for studenter, var det naturlig at det ble Universitetets prorektor, professor Hoel, som åpnet forelesningsrekken. Han talte om «Våre Ishavsinteresser og vår Ishavspolitikk». Professor Hoel, som i disse spørsmål alltid har vært en varm talsmann for Norges interesser, kom med en rekke forferdende eksempler på våre tidligere regjeringers unasjonale holdning i disse spørsmål, hvorledes de fulgte en linje som var drepende for Norges interesser.

I slutten av sitt foredrag viste professor Hoel en rekke lysbilder, tatt under den engelske landgang på Svalbard nå sist i høst. «De begeistrede nordmenn» så man merkelig nok svært lite til, tvert imot så befolkningen nærmest tilbakeholdende og avvisende ut. Som en avslutning behandlet han den betydning disse besittelsene vil ha for Norge i framtiden, således har Svalbard nok kull for Norge i 3 000 år, regnet etter det nåværende årlige forbruk.

Som neste foredragsholder fikk man så høre fylkeskontorsjef Kaltenborn-Grönstad fra Buskerud. Gjennom to foredrag kom han med en rekke geo-politiske betraktninger, som vakte stor interesse. Diskusjonens bølger gikk høyt etterpå.

Statens pressedirektør i Vestfold, ingeniør Nybø var den man så fikk høre. I to bredt anlagte foredrag talte han om «Jødedom og pengevelde». Han tok sitt utgangspunkt i det gamle testamentet, og belyste på grunnlag av det den jødiske moral og de forretningsmetoder som jødene benytter seg av. Foredragene var framført med en slik glød og overbevisning som kun en mann som kjenner tingene til bunns kan ha.

Deretter kom minister Hustads foredrag, som blir tatt inn i sin helhet i et senere nummer av Huginn.

Som nummer to av ministerne talte så dr. Gulbrand Lunde. Hans sterke presisering av at vi må bevare vår nasjonale egenart, at vi må legge vekten på det nasjonale i vår kultur, fant sterkt forståelse hos hans tilhørere. Ministerens tale munnet ut i Førerens ord om at «Norge skal ikke bare bli fritt, det skal bli stort.»

Samme dag avla stabsjef Thronsen sitt første besøk på Førerskolen. Hans emne var «Hirden, dens historie og oppgaver.» Det hele formet seg som en nøytern gjennomgåelse av den tidligere norske hirds historie, videre stiftelsen av den nåværende, og til slutt de mål som er satt og de krav

studenter!

som nå stilles til den enkelte hirdmann. Etterpå var det anledning til spørsmål, og denne adgang ble flittig benyttet.

Som en representant for de tyske akademikere avla så Gebietsführer *Kurt Petter* skolen et besøk. Han holdt et foredrag om de tyske studenters kamp i tiden omkring maktovertakelsen i Tyskland, og fortalte om arbeidet fra denne tid og framover. Foredraget som var båret oppve av en sterkt idealisme og en glødende tro på den sak han kjemper for, ble påhørt med stor interesse og vant sterkt bifall.

Som første foredragsholder på kursets siste dag hadde man den glede å se Studentfylkingens landsleder, kontorsjef *Rolf Holm*. Han talte om Arbeids-tjenesten, og hans redegjøring inneholdt en rekke opplysninger av faktisk art, foruten at han gjennomgikk den historiske utvikling her i landet, fra de første spede forsøk til den obligatoriske arbeids-tjeneste som er innført idag. Han gjorde klart rede for hvilken kolossal betydning dette tiltak har, både for den enkelte gutt eller pike som blir innkalt og for landet som helhet betraktet.

Siste foredragsholder på det vellykkede kursus var ekspedisjonssjef *Nordvik* i Kirkedepartementet. Hans foredrag om skolen og dens stilling til den nye tid ble fulgt med sterk interesse.

— — —
I løpet av den uken som kurset varte, ble det avholdt to kamerataftener, begge med deltakelse av alle tilstede værende. De to aftenene ble ledet av propagandalederen i NSSF, *Ben Thorshaug*. Første aften var den 28. januar. Til denne innfant minister *Lunde* seg som gjest, og ble ønsket velkommen av propagandalederen. Programmet var i tre timer, og ble avsluttet med en kort tale av ministeren.

Neste aften var så avslutningen på kurset. Her var landslederen for NSSF til stede som gjest. I en kort appell til deltakerne oppfordret han hver især til å gjøre sitt ytterste i den tid som nå kommer, en tid som vil være avgjørende for Norges framtid. — Selv kameratfesten var formet som et mikrofonbesøk på skolen og gjorde stor lykke. Til slutt rettet *Nordløf-Teigene* en hjertelig takk til skolens kommandant, *Jakob Fogstad*, for den gode mottakelse og det hyggelige opphold, en takk som vant sterkt bifall.

Som allerede nevnt, deltok det 10 føreraspianter og noen gymnasiaster i kurset. Samarbeidet med disse grupper er av stor betydning for Studentfylkingen, og forbindelsen vil sikkert bli opprettet i tiden framover. Føreraspianterne som bevegelsens framtidige politiske førere, og gymnasiastene som de kommende studenter, må stå i en intim kontakt med studentene. Det er disse folk som på en rekke områder vil bli betrodd de høyeste stillinger i landet, og deres utdannelsen vil i det store og hele være den samme.

Fra føreraspianternes side ble det ved *Sigurd Stensvaag* rettet en takk til Førerskolen og til Studentfylkingen, en takk som de øvrige føreraspianter sluttet seg til.

Til slutt skal nevnes at det hver dag ble gitt skistriksjon, dels ute, og dels inne ved skifilmer. Siste dag ble det så arrangert et slalomrenn og et langrenn med deltakelse av alle. Videre var det hver dag sangøvelser og gymnastikk. Hvert minutt av dagene ble utnyttet.

At kurset vil få betydning for arbeidet ved universitetet og ved høyskolene i tiden framover, kan man ta som gitt. De første resultater er alt begynt å vise seg, og arbeidstempoet vil sikkert øke framover.

Dyktige, allsidige jagmenn,

sunde sterke idrettsmenn.

FRAMTIDENS AKADEMIKERE —

FRAMTIDENS FØRERE !

Appell til Oslo's studenter.

Høyt på sin sokkel i Studenterlunden
med tenkerpannen klar og vinterhvit,
står gamle Holberg med et smil om mun-
nen,

mens blikket granskende er rettet hit.
Tro hva der rører seg bak kniplingskappen
hos ham som daglig må stå der og se
de små «Erasmusser» på Aulatrappen? —
Kanhende ønsker han så tidt å tre
ut av sin stenhamm inn i disse sale,
få rydde ut i tidens kvalme luft,
og enn en gang få svinge viddets tale
og åpne spjeldet for en sunn fornuft.
Det skulle knake i de morkne skranker,
det skulle søkke i hvert selvgodt sinn
som unngår tiden og dens store tanker,
hvis han kom leende og frisk herinn.

Når intellektuelle apekatter,
når hver en Oldfux og hver Jean de France
ble jaget fram av Holbergs sunne latter
og så fikk se seg selv i speilet hans.
Hvis alle Vielgeschreier og pedanter
som daglig svekkes av ånd'lig gikt
som teller datoer og konsonanter,
men glemmer livet og sin livsens plikt
fikk snake lunet hans og knappestokken,
da ble det herlig i studenterflokken.

— — —
Nei vær ei bange for den gamle herre.
Han står der stivnet i sin bronseglangs.
Vår tids Erasmusser kan trygt dessverre
få ta eksamener på viddet hans.

Men kanskje du som daglig går
i sirkel om deg selv,
som tyder formler, tall og år
og gransker stjernehvelv,
som alt — og ingenting forstår
fordi du med din kunnskap står
så fjernt fra livets elv,
kan trenge noen sannhetsord
en liten rettesnor.

Din plass er midt i folket ditt.
Du er en arbeidsmann.
Om tanken din flyr mere fritt
enn bondens tanker kan
må alle, også du gi ditt
til livet slik som han.

I tidens store folkehær
må også du gå med.
Din elskhug skal du skjenke der.
Ditt hat må rives ned
En frontsoldat er det du er
i kamp for liv og fred.

— — —
Ser du de bølgende rekker
av ungdom og kvinner og menn?
Ser du ditt folk er på vandring
å hente sitt Norge igjen?
Ser du de enige viljer
fra rike og fattig hjem?
Inn under fanen studenter.
Reis deg! Bli en av dem!